

[Laurits Pedersen.]

betrægtelige skattebeløb på grundlag af disse takster; men det tror det ærede medlem måske han kan.

Jeg synes ikke, der var nogen grund for det ærede medlem til at komme ind på dette problem ved denne lejlighed. Det, der interesserer mig, er, at retsforbundet nu gennem mange år har agiteret i befolkningen, har foregøglet befolkningen, at man kan blive fri for udgifter til sociale foranstaltninger i dette land. Det ærede medlem ved jo — i hvert fald kan han se det i regnskaberne —, hvor mange hundrede millioner kroner samfundet offerer til sociale formål. Vi skal ingen aldersrentelovgivning, ingen sygekasselovgivning have, hvortil staten giver tilskud, ingen sygehuse o. s. v. Vi skal ifølge partiets program ikke give noget som helst tilskud til undervisning, til skoler, universiteter o. s. v., og når det benytter den agitation og foregøgler befolkningen, at vi kan være fri for den slags udgifter, at vi kan være fri for skatter, såvel direkte som indirekte, så er det ikke mærkeligt, at det kan samle en del mennesker. Jeg tror, det vil være klogt af det ærede medlem at forklare, hvordan det kan lade sig gøre i et samfund som Danmark, hvor den overvejende del af befolkningen ønsker at holde det danske samfund på det høje kulturelle niveau, som vi står på, ved at følge retsforbundets program, hvorefter man kun skal have skat i form af grundskyld. Det var rart at få det at vide; i stedet for benytter det ærede medlem det meste af tiden til fra denne talerstol at stå og spotte alle de øvrige partier her i salen, fordi vi går med til den slags udgifter.

Jeg synes, det er ganske urimeligt, at man i det hele taget må tåle, at det parti, der ikke vil være med til den slags lovgivning, deltager i udvalgsarbejdet på disse områder og stiller ændringsforslag, der så sandelig ikke gør forslagene billigere, men næsten altid dyrere. Såvel med hensyn til skole spørgsmål som på andre områder stiller de forslag, skønt de ifølge deres program ikke vil have noget med den slags ting at gøre. Jeg synes, det hele er så bagvendt, at almindelige mennesker i virkeligheden ikke burde tage en sådan agitation højtidelig. Jeg kan ikke lade være at mindes et møde i Nordjylland, som jeg var til for mange år siden, hvor en vælger stod op og spurgte Borgbjerg, den kendte politiker, om det da var hans mening, at retsforbundet skulle forbydes. Nej, sagde Borgbjerg, det skal være sådan, at tåbelige mennesker også har et parti at stemme på.

Jeg vil slutte med at sige, at det kan gå, så længe partiet ikke har noget ansvar for lovgivningsarbejdet, men det ville blive dødsens for dette parti, den dag det skulle tage et ansvar for lovgivningsarbejdet i Danmark.

Harald Nielsen: Jeg vil først takke den højtærede trafikminister for det venlige tilsagn, han på egne og arbejdsministerens vegne gav om at finde udveje til at komme de vanskeligt stillede kommuner i brunkuldistrikterne til hjælp i henseende til at få deres veje bragt i god og farbar stand, og jeg håber, at dette venlige tilsagn også vil give sig udslag i handling.

Derimod er jeg ikke i stand til på samme måde at takke den højtærede trafikminister for hans udtalelse om en lyntogsforbindelse fra København til Struer og retur, som jeg gjorde mig til talsmand for. Han kom med de sædvanlige indvendinger og spurgte i den forbindelse, om jeg ønskede at begunstige min valgkreds på andre valgkredsers bekostning. Hertil er at svare, at når man har den opfattelse, at de midt- og vestjyske egne trafikalt er forfordelt, kan der ikke være noget urigtigt i at søge at bringe lighed til veje.

I øvrigt vil jeg vende mig til den diskussion, som vi her har haft om Radiofonien. Jeg kan huske, at der engang var en såre klog mand, der sagde til mig, om jeg nogensinde havde tænkt på, hvilken håbløs stilling en mand på en talerstol befandt sig i, for, sagde han, hvis man endelig har fået en rigtig tanke, så vil jeg ikke anse det for usandsynligt, at man også kan give den et rigtigt udtryk, og jeg vil heller ikke anse det for usandsynligt — men her nærmer vi os straks grænsen for det sandsynlige —, at denne rigtige tanke kan blive rigtigt opfattet, men, sagde han videre til mig, hvis du endelig engang skulle komme så langt, at du havde en rigtig tanke og havde den rigtigt udtrykt og rigtigt opfattet, så kan du også være sikker på, at du ikke kom længere, for den ville aldrig blive rigtigt gengivet.

På disse vise ord tænkte jeg i aftes, da radiatorådets formand, dette høje tings højtærede formand, det ærede medlem hr. Bomholt, svarede mig, for det forekom mig, at det ærede medlem talte helt ved siden af det, jeg havde sagt. Det ærede medlem argumenterede, som om jeg havde beklaget mig over, at der var forholdsvis mange socialdemokrater, der talte i radioen, og forholdsvis få venstremænd, og søgte at dokumentere, at dette ikke var tilfældet.